

"O darağacı ise ölüm ve zeval ve firaktır ki, gece-gündüzün dönmesinde her dost veda eder, kaybolur." cümlesini izah eder misiniz?

"O darağacı ise ölüm ve zeval ve firaktır ki, gece-gündüzün dönmesinde her dost veda eder, kaybolur."(1)

Cenab-ı Hak bu kainat ve içindeki tüm mevcudat üzerinde fanilik damgası koymuştur. Bu ilahi hükümden kimse hariç tutulmamıştır. **Her şey helak olucudur, Allah ise müstesnadır.**

Bilhassa ihtiyarlamış olanlar, ellerine fotoğraf albümlerini alsalar ve baksalar; görürler ki resimlerine baktıkları birçok dostları çoktan toprak olmuş, kabirde yatıyorlar. Onlardan geriye sadece fotoğrafları kalmış; isimleri unutulmuş, cisimleri çürümüş ve belki de birçoğunun kabirleri kaybolmuş.

Evet, bu dünya öyle bir misafirhanedir ki her gün bir kâfile gelir, biri gider; gelen gider, giden gelmez; daima dolar, boşalır.

Bu makamda, ibret olması için şu kıssayı nakletmek istiyoruz:

İbrahim Ethem Hazretleri bir gün kabristandan geçerken, bir kabrin başında durmuş hüngür hüngür ağlayan birisini görür.

Ona: **"Niçin ağlıyorsun?"** der.

Adam: *"Burada yatan benim dostumdu, öldü ve şimdi burada yatıyor."*

Bunun üzerine İbrahim Ethem Hazretleri şöyle buyurur:

"Sen de ölümsüz bir dost tutsaydın ya!.."

Evet, madem her dost veda ediyor ve *"Allah'a ismarladık"* demeden gidiyor; o hâlde insana düşen en büyük vazife, bâki bir mahbubu aramak, O'nun marifet ve muhabbetiyle ünsiyet etmektir.

(1) bk. [Sözler, Yedinci Söz.](#)